

Vec C-743/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

4. december 2023

Vnútroštátny súd:

Landessozialgericht für das Saarland

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

15. november 2023

Žalobca a odporca v odvolacom konaní:

A

Žalovaný a navrhovateľ v odvolacom konaní:

GKV-Spitzenverband

Predmet konania vo veci samej

Povinnosť mať zdravotné poistenie – Určenie rozhodného práva – Vykonávanie zárobkovej činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch – Zohľadnenie zárobkovej činnosti v tretích krajinách

Predmet a právny základ návrhu

Článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 v spojení s článkom 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009 vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní, či sa podstatná časť činnosti vykonáva v jednom členskom štáte, sa musia zohľadniť všetky činnosti zamestnanca vrátane jeho činnosti v tretích krajinách?
2. Alebo sa má článok 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 v spojení s článkom 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009 vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní, či sa podstatná časť činnosti vykonáva v jednom členskom štáte, sa musia zohľadniť iba činnosti zamestnanca vykonávané v členských štátoch?

Citované predpisy práva Únie

Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb (ďalej len „dohoda“): článok 8 a článok 1 prílohy II

Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“): článok 13

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 987/2009“): článok 14 a článok 16

Citované vnútroštátne predpisy

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa (zákon o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v Európe, Nemecko): § 2

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung (Zákoník sociálneho zabezpečenia, piata časť – zákonné zdravotné poistenie, Nemecko; ďalej len „SGB V“): § 219a

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Je sporné, či pre žalobcu v čase od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 platila povinná účasť na zdravotnom poistení v Nemecku alebo vo Švajčiarsku.
- 2 Žalobca, ktorý býva v Nemecku, bol v období od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 zamestnaný vo Švajčiarsku. Jeho zamestnávateľka ho nasadzovala ako technológa exportu, aby na mieste navštevoval zákazníkov, poskytoval im poradenstvo a uskutočňoval školenia, semináre a ochutnávky. Zákazníci sa väčšinou nachádzali v krajinách mimo Európskej únie. Vo Švajčiarsku a v Nemecku zvyčajne odpracoval 10,5 dňa za štvrtrok. Pokiaľ ide o činnosť v Nemecku, išlo o prácu z domu v mieste bydliska žalobcu. Žalobca dostával svoju mesačnú odmenu jednotne a bez pomerného pridelovania podľa miesta výkonu práce.
- 3 Dňa 19. novembra 2015 kontaktoval žalovaného [GKV-Spitzenverband, najvyšší vnútroštátny zväz zákonných zdravotných poisťovní, Nemecko] a poukázal na to, že je zamestnaný vo Švajčiarsku a v Nemecku vykonáva menej ako 25 % svojej práce.
- 4 Žalobca 1. decembra 2015 uzatvoril zdravotné poistenie vo Švajčiarsku. Listom z 22. februára 2016 Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (Úrad pre sociálne príspevky kantónu Bazilej – mesto, Švajčiarsko) informoval, že dostal doklad o zdravotnom poistení, a konštatoval, že žalobca uzatvoril zákonné poistenie podľa Krankenversicherungsgesetz (zákon o zdravotnom poistení, Švajčiarsko; ďalej len „KVG“) vo Švajčiarsku v súlade s bilaterálnymi dohodami (prémia EÚ/EZVO pre Nemecko).
- 5 Rozhodnutím z 18. augusta 2016 žalovaný, opierajúc sa o článok 13 nariadenia č. 883/2004, konštatoval, že na predmetný pracovný pomer sa v období od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 vzťahuje nemecká právna úprava sociálneho zabezpečenia, a vydal príslušné potvrdenie A1. Žalobca obvykle svoje zamestnanie vykonáva v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch. Viac ako podstatná časť zamestnania sa vykonáva v krajine jeho bydliska, v Nemecku, takže sa uplatnia nemecké právne predpisy o sociálnom zabezpečení.
- 6 Námietku, ktorú proti tomu žalobca podal, žalovaný zamietol rozhodnutím z 18. decembra 2020. Na predmetný skutkový stav sa uplatnia ustanovenia nariadenia č. 883/2004 a nariadenia č. 987/2009. Vzhľadom na to, že tieto nariadenia sa majú uplatňovať výlučne v rámci svojej územnej pôsobnosti, relevantné sú len činnosti v krajinách, ktoré spadajú do tejto pôsobnosti. V tejto súvislosti by sa v konkrétnom prípade mali zohľadniť len časti pracovného času

žalobcu v Nemecku a vo Švajčiarsku. V tomto kontexte žalobca vykonáva podstatnú časť činnosti v krajine bydliska.

- 7 Žalobca proti tomu podal 28. decembra 2020 žalobu.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 8 Žalobca uviedol, že obdobie jeho zamestnania vo Švajčiarsku zahŕňalo obdobie od 1. januára 2015 do 31. decembra 2020 vrátane. Pri určovaní podstatnej časti pracovného času by sa nemalo vychádzať len z jeho pracovného času v Nemecku a vo Švajčiarsku, ale skôr aj z jeho zamestnania ako celku, teda aj z činností v tretích krajinách. Ďalej nie je možné konštatovať, že žalovaný riadne informoval švajčiarsku inštitúciu v súlade s článkom 16 ods. 2 nariadenia č. 987/2009, takže napadnuté rozhodnutie nemôže mať záväzný účinok. Úrady sociálneho zabezpečenia ho okrem toho počas celého obdobia jeho zamestnania vo Švajčiarsku evidovali ako osobu, ktorá je zamestnaná s povinnou účasťou na sociálnom zabezpečení. Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (Švajčiarsko) v jeho prípade záväzne konštatoval, že ako cezhraničný pracovník pristúpil k systému zdravotného poistenia vo Švajčiarsku (rozhodnutie z 22. februára 2016, ktoré je podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2008 záväzné aj pre žalovaného). Ani žalovaný sa žiadnym spôsobom nepostaral o to, aby nemecká inštitúcia sociálneho zabezpečenia vykonala nariadenie z 18. augusta 2016. Žalovaný okrem toho nevyvinul žiadne úsilie na ukončenie námietkového konania v primeranom čase. Išlo skôr o to, že toto konanie zostalo štyri roky bez povšimnutia. Na základe tohto správania žalovaného sa žalobca mohol spoľahnúť na to, že žalovaný netrvá na pôvodnom rozhodnutí.
- 9 Žalovaný uviedol, že ako inštitúcia štátu bydliska žalobcu je zodpovedný za rozhodnutie, ktoré prijal v súlade s článkom 16 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 v spojení s § 219a SGB V. O svojom rozhodnutí z 18. augusta 2018 informoval tak švajčiarsku inštitúciu, ako aj vedľajšiu účastníčku konania.
- 10 Bundesamt für Sozialversicherungen in Bern (Spolkový úrad pre sociálne zabezpečenie v Berne, Švajčiarsko) na žiadosť Sozialgericht (súd pre sociálne veci, Nemecko) oznámil, že určenie žalovaného z 18. augusta 2016 nebolo postúpené príslušnej švajčiarskej inštitúcii, Ausgleichskasse Basel-Stadt (Kompenzačný fond Bazilej – mesto, Švajčiarsko). Uplatniteľné právne predpisy, ako ich stanovil žalovaný, nie sú sporné. Toto určenie by sa týkalo retroaktívneho obdobia a potvrdenie A1 by sa mohlo vydať aj na obdobie spätne. Nehovoriac o tom, že potvrdenie A1 má iba deklaratórnu povahu. Ak potvrdenie neexistuje, rozhodujúci štatút sociálneho zabezpečenia sa určí podľa všeobecných zásad nariadenia č. 883/2004. Vzhľadom na to, že Švajčiarsko sa teraz od žalovaného dozvedelo o určení uplatniteľných právnych predpisov a súhlasí, skutočnosť, že rozhodnutie nebolo v roku 2016 vo Švajčiarsku správne zaregistrované, nie je ďalej relevantná. Ausgleichskasse Basel-Stadt (Švajčiarsko) už pre žalobcu – nepoznajúc aktuálnu situáciu a rozhodnutie žalovaného – vydal potvrdenie A1 na

obdobie od 1. januára 2019 do 31. decembra 2020, ktoré je dokladom o uplatnení švajčiarskych právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia. Ak sa však potvrdí určenie nemeckého práva, švajčiarske potvrdenie treba vyhlásiť za neplatné a príspevky sa musia vrátiť švajčiarskemu zamestnávateľovi. Za obdobia od 1. decembra 2015 do 31. decembra 2018 a od 1. januára 2021 nebolo Ausgleichskasse (Švajčiarsko) predložené žiadne potvrdenie A1 a prostredníctvom švajčiarskeho zamestnávateľa nebolo ani žiadané o vyslanie.

- 11 Rozhodnutím zo 4. augusta 2022 Sozialgericht für das Saarland (Súd spolkovej krajiny Sársko pre sociálne veci, Nemecko) zrušil rozhodnutie z 18. augusta 2016 a žalovanému uložil povinnosť, aby pre zamestnávanie žalobcu u vedľajšej účastníčky konania od 1. decembra 2015 do 31. decembra 2020 podľa článku 13 nariadenia č. 883/2004 v spojení s článkom 16 nariadenia č. 987/2009 určil uplatniteľnosť právnych predpisov Švajčiarska.
- 12 Na odôvodnenie uviedol predovšetkým to, že uplatnenie švajčiarskeho práva vyplýva z článku 13 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 883/2004, teda z právnych predpisov členského štátu, v ktorom má svoje sídlo podnik, ktorý zamestnáva žalobcu (v tomto prípade: Švajčiarsko), pretože žalobca nevykonáva podstatnú časť svojej činnosti v členskom štáte, v ktorom má bydlisko (v tomto prípade: Nemecko). Keď z približne 65 dní pracovných dní za štvrťrok zotrvá iba 10,5 v Nemecku (necelá 1/6), nedá sa to považovať za podstatné v zmysle článku 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 a článku 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009.
- 13 Vychádzajúc z postoja žalovaného, že pri určení práva treba zohľadniť iba Švajčiarsko a Nemecko s tam dosiahnutými podielmi na činnosti zamestnanca, by aj bolo možné rozhodnúť podľa článku 16 ods. 2 nariadenia č. 987/2009, pokiaľ ide o prácu tam vykonanú. Toto sa nedá odvodiť ani zo znenia článku 13 ods. 1 a ods. 3 nariadenia č. 883/2004 a článku 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009, ani to nezodpovedá ich zmyslu a účelu, aby sa dospelo k určeniu rozhodných právnych predpisov pre činnosť zamestnanca. Spôsob, akým normu vykladá žalovaný, by viedol k tomu, že jednotná životná situácia, v tomto prípade pracovný pomer, by bola neprirodzene rozdelená. V zmysle, akým sa rozhodlo v tomto prípade, rozhodol už aj Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) v rozsudku z 19. mája 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402). Právo na určenie uplatniteľných právnych predpisov, ktoré sa má uskutočniť podľa uloženej povinnosti, patrí do príslušnosti žalovaného.
- 14 Proti rozhodnutiu súdu, ktoré mu bolo doručené 9. augusta 2022, podal žalovaný 6. septembra 2022 odvolanie.
- 15 Na odôvodnenie uviedol, že ustanovenia nariadenia, a tým aj právne následky určenia, sa týkajú výlučne činností v rozsahu pôsobnosti nariadení. Ak by európsky normotvorca chcel, aby pri posudzovaní článku 13 nariadenia č. 883/2004 boli zohľadnené činnosti v tretích krajinách, boli by prijaté nariadenia, ktoré upravujú aj ostatné situácie upravené v článku 13 nariadenia č. 883/2004.

- 16 Rozsudok z 19. mája 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), sa týka osobitnej situácie letového personálu. Nikde sa v ňom nespomína, že dotknuté osoby pracovali v štáte, v ktorom nariadenie neplatí. Rozsudok teda nie je vhodný na objasnenie tejto otázky. Ďalšie dva rozsudky (C-631/17, EU:C:2019:381 a C-372/20, EU:C:2021:962) poukázali na to, že ani Súdny dvor EÚ ešte na túto problematiku nemá ustálený názor a doterajšia judikatúra je kontroverzná.
- 17 Okrem toho je žalovaný – pre prípad, že by na základe zaväzujúceho rozsudku určil uplatnenie švajčiarskych právnych predpisov týkajúcich sa sociálneho zabezpečenia – bol síce príslušný určiť rozhodujúce právo v prípade štátu bydliska v Nemecku, ale nie vystaviť potvrdenie A1 (v prípade platnosti švajčiarskeho práva). V rámci postupu podľa článku 16 nariadenia č. 987/2009 sa stanovuje, že príslušná švajčiarska inštitúcia sa informuje o určení a potom vydá potvrdenie A1. Určenie je spočiatku len predbežné a v tomto prípade má príslušná švajčiarska inštitúcia právo podať do dvoch mesiacov námietku. Príslušná švajčiarska inštitúcia by nebola viazaná rozsudkom nemeckého súdu, pretože mimo územia Nemecka nemá tento (rozsudok) žiadny účinok. Ako je už známe, príslušný švajčiarsky orgán zdieľa názor žalovaného a nepovažuje za možné, aby bol zohľadnený pracovný čas mimo pôsobnosti nariadenia č. 883/2004. Preto treba vychádzať z toho, že švajčiarsky orgán využije svoju možnosť podať námietku.
- 18 Žalovaný požaduje, aby súd zrušil rozhodnutie Sozialgericht für das Saarland (Nemecko) zo 4. augusta 2022 a žalobu zamietol.
- 19 Žalobca a vedľajšia účastníčka konania žiadajú, aby súd odvolanie zamietol. Obhajujú napadnuté rozhodnutie.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 20 Od správneho výkladu článku 13 nariadenia č. 883/2004 a článku 14 nariadenia č. 987/2009 závisí, kde sa na žalobcu počas sporného obdobia od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 vzťahovala povinná účasť na zdravotnom poistení. Určenie rozhodného práva v prípadoch obvyklého výkonu zárobkovej činnosti vo viacerých členských štátoch vychádza z článku 13 nariadenia č. 883/2004, ktorého vykonávanie sa riadi článkom 16 nariadenia č. 987/2009.
- 21 Ustanovenie článku 16 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 je rozhodujúce, pretože žalobca vykonáva činnosť v dvoch členských štátoch, a to v Nemecku a vo Švajčiarsku. Tým, že v dohode sa v oddiele A prílohy II v jej rôznych verziách výslovne uvádzajú nariadenia č. 1408/71 a č. 883/2004, rozširuje sa pôsobnosť týchto nariadení na Švajčiarsku konfederáciu, takže treba Švajčiarsku konfederáciu na účely prejednávanej veci považovať za členský štát, a nie za tretí štát (Súdny dvor EÚ, rozsudok z 15. septembra 2022, C-58/21, EU:C:2022:691, bod 38).
- 22 Príslušným úradom v zmysle článku 16 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 je v Nemecku Bundesministerium für Arbeit und Soziales (Spolkové ministerstvo

práce a sociálnych vecí). To určilo žalovanú, GKV-Spitzenverband, Deutsche Verbindungsstelle Krankenversicherung Ausland (Stýčný orgán Nemecka pre zdravotné poistenie v zahraničí; ďalej len „DVKA“) za orgán príslušný pre určenie rozhodného práva v súlade s článkom 16 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 v prípadoch obvyklej zárobkovej činnosti vo viacerých členských štátoch, ak má dotknutá osoba, ako v tomto prípade, svoje bydlisko v Nemecku. Rozhodnutie sa dokladuje vydaním potvrdenia A1.

- 23 Podľa článku 16 ods. 2 prvej a druhej vety nariadenia č. 987/2009 žalovaný s ohľadom na článok 13 nariadenia č. 883/2004 a článok 14 nariadenia č. 987/2009 bezodkladne predbežne určí právne predpisy uplatniteľné na žalobcu.
- 24 Pokiaľ ide o článok 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009, mzda nenaznačuje, že žalobca vykonával podstatnú časť svojho zamestnania v Nemecku. Svoju mesačnú odmenu dostával jednotne a bez pomerného pridelovania podľa toho, kde pracoval.
- 25 To znamená, že rozhodujúci význam má pracovný čas. Z približne 65 pracovných dní za štvrtýrok žalobca pracoval 10,5 dňa (cca 16 %) v Nemecku, ďalších 10,5 dňa (cca 16 %) vo Švajčiarsku a zvyšné dni v tretích krajinách.
- 26 Ak by sa malo vychádzať z celkového pracovného času žalobcu aj s prihliadnutím na jeho činnosť v tretích krajinách, vnútroštátny súd by zamietol odvolanie žalovaného. V tomto prípade by podiel činnosti v Nemecku bol nižší ako 25 %, a teda by nepredstavoval podstatnú časť zamestnania. Švajčiarske právo by v dôsledku toho bolo uplatniteľné. Žalobca by potom mohol požadovať aj to, aby žalovaný určil uplatniteľnosť švajčiarskeho práva. To vyplýva z článku 16 ods. 2 prvej vety nariadenia č. 987/2009.
- 27 Ak by sa pracovný čas žalobcu zohľadnil len s prihliadnutím na jeho činnosť v Nemecku a vo Švajčiarsku bez zohľadnenia jeho činnosti v tretích krajinách, vnútroštátny súd by vyhovel odvolaniu žalovaného a zrušil by rozhodnutie sociálneho súdu. V tomto prípade by v Nemecku podiel činnosti predstavoval 50 %, a tak tvoril podstatnú časť zamestnania. To by viedlo k uplatniteľnosti nemeckého práva.
- 28 Pokiaľ je známe, Súdny dvor EÚ sa ešte jednoznačne nevyjadril k otázke, či by sa pri určovaní, či sa podstatná časť činnosti vykonáva v členskom štáte, malo vychádzať z celej činnosti vrátane činnosti v tretích krajinách.
- 29 V rozsudku z 19. mája 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), išlo o otázku, ktorá právna úprava v oblasti sociálneho zabezpečenia sa v súlade s príslušnými ustanoveniami nariadenia č. 1408/71 a nariadenia č. 883/2004 v jeho dvoch zneniach uplatní na palubný personál leteckej spoločnosti so sídlom v členskom štáte (Írsku), na ktorý sa nevzťahujú potvrdenia E101 a ktorý pracuje 45 minút denne v miestnosti pre posádku, nazývanej „crew room“, ktorú má táto letecká spoločnosť k dispozícii na území iného členského štátu (Taliansku), kde má tento

palubný personál bydlisko, a ktorý sa počas zvyšku pracovného času nachádza na palube lietadiel tejto leteckej spoločnosti.

- 30 Z tohto rozsudku sa nedá odvodiť, či v rámci článku 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 treba zohľadniť aj činnosti vykonávané v tretej krajine. Podľa názoru vnútroštátneho súdu nie je možné predpokladať, ako to urobil Sozialgericht, že pre Súdny dvor EÚ pri určovaní podstatnej časti činností v členskom štáte bydliska (konkrétne v Taliansku) zjavne nie je relevantné, v ktorých ďalších štátoch v pôsobnosti nariadenia alebo tretích krajinách zamestnanci ešte pracovali, pretože inak by v tejto súvislosti boli urobené výslovné vyhlásenia. Rozsudok neobsahuje žiadne informácie o tom, či uvedení zamestnanci skutočne pracovali v tretích krajinách. V tejto situácii nemal Súdny dvor EÚ žiadny dôvod zaoberať sa otázkou, ktorá je predmetom sporu v tomto prípade.
- 31 Súdny dvor EÚ v rozsudku z 8. mája 2019, *Inspecteur van de Belastingdienst* (C-631/17, EU:C:2019:381), rozhodol, že predmetný pracovný vzťah si zachováva dostatočne úzku väzbu s územím Únie vzhľadom na to, že počas predmetného obdobia si zamestnanec ponechal svoje bydlisko v Lotyšsku a že miesto sídla jeho zamestnávateľa bolo Holandsko. Pre predmetné konanie z toho vyplýva, že skutočnosť, že žalobca pracoval nielen v Nemecku a vo Švajčiarsku, ale aj v tretích krajinách, nevylučuje dostatočne úzku väzbu medzi pracovným pomerom žalobcu a územím Únie. Medzi účastníkmi konania to ani nie je sporné. Odhliadnuc od toho, Súdny dvor EÚ konštatuje, že osobitné predpisy v článku 12 až 16 nariadenia č. 883/2004, a teda predovšetkým článok 13 ods. 1 tohto nariadenia, nie sú relevantné. Z rozsudku sa teda nedá odvodiť, či v rámci článku 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 treba zohľadniť aj činnosti vykonávané v tretej krajine.
- 32 Vysvetlenie otázky, ktorá je predmetom sporu v tomto prípade, nevyplýva ani z ďalšieho rozsudku z 25. novembra 2021, *Finanzamt Österreich* (rodinné dávky poskytované rozvojovým pracovníkom) (C-372/20, EU:C:2021:962), ktorý spomína žalovaný. Žalobkyňa v konaní vo veci samej v tom prípade a jej deti boli nemeckí štátni príslušníci s prihláseným bydliskom v Nemecku; jej manžel a otec detí bol brazílskym štátnym príslušníkom a nikdy nemal v Nemecku prihlásené bydlisko. Žalobkyňa uzatvorila pracovnú zmluvu s rakúskou mimovládnu organizáciou. Podľa tejto zmluvy sa miesto výkonu práce žalobkyne nachádzalo vo Viedni (Rakúsko) a na jej rodinných príslušníkov, ako aj na ňu samotnú sa vzťahovalo sociálne zabezpečenie Wiener Gebietskrankenkasse (miestna zdravotná poisťovňa Viedeň, Rakúsko). Po tom, ako žalobkyňa absolvovala prípravný kurz vo Viedni, začala svoju zahraničnú misiu v Ugande.
- 33 Súdny dvor EÚ najprv znovu rozhodol, že skutočnosť, že zamestnanec vykonáva svoju činnosť mimo územia Únie, sama osebe nestačí na vylúčenie použitia právnych noriem Únie, predovšetkým nariadenia č. 883/2004, ak si pracovný pomer zachováva dostatočne úzku väzbu k územiu Únie. Súdny dvor EÚ potvrdil existenciu dostatočne úzkej väzby k územiu Únie, konkrétne k Rakúsku (zamestnávateľ má sídlo v Rakúsku). Zamestnankyňa tam absolvovala prípravný

kurz pred misiou v tretej krajine, ako aj obdobie na opätovné začlenenie po svojej misii. Pracovná zmluva bola uzatvorená podľa rakúskeho práva, zamestnankyňa bola poistená v rámci rakúskeho systému sociálneho zabezpečenia a plní úlohy v rámci rozvojovej pomoci, ktorú poskytuje Rakúska republika. Súdny dvor EÚ vyložil ustanovenie článku 11 ods. 3 písm. a) nariadenia č. 883/2004 v tom zmysle, že určuje právne predpisy členského štátu zamestnávateľa, teda rakúske právne predpisy, ako jediné právne predpisy, ktorým zamestnankyňa podlieha, pričom nie je potrebné subsidiárne uplatniť článok 11 ods. 3 písm. e) nariadenia č. 883/2004. Osobitná úprava v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 nezohrala pri rozhodovaní žiadnu úlohu.

- 34 Z uvedených dôvodov vnútroštátny súd nepovažuje výklad článku 13 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 v spojení s článkom 14 ods. 8 nariadenia č. 987/2009, pokiaľ ide o otázku, či sa pri posudzovaní, či sa podstatná časť činnosti vykonáva v členskom štáte, majú alebo nemajú zohľadniť všetky činnosti zamestnanca vrátane jeho činností v tretích krajinách, za jednoznačnú a prejudiciálnu otázku treba podľa jeho názoru vysvetliť.

PRACOVNÝ DOKUMENT